

Arrest

nr. 175 633 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2014 werd verzoeker bij een actie aangetroffen door de federale politie te Leuven. Hij werd op 15 oktober 2014 onder bevel tot aanhouding geplaatst voor bendevoorming - deelname, dader of mededader en heling. Hij werd diezelfde dag opgesloten in de gevangenis van Leuven-Hulp.

Op 24 december 2014, na betaling van de borg, verkreeg verzoeker een opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden. Hij gaf als verblijfsadres (...) te 9940 Evergem op.

Op 20 januari 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een controle op het adres van verzoeker door de politie van Evergem.

Op 20 januari 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 21 januari 2015 werd telefonisch contact opgenomen met het Parket Leuven en de Politie Evergem, gezien de gestelde voorwaarden die gekoppeld werden aan de opheffing van het bevel tot aanhouding. Het Parket van Leuven uitte geen bezwaar tegen de opsluiting van verzoeker met oog op een repatriëring.

Op 26 januari 2015 werd verzoeker op de hoogte gesteld van de geplande repatriëring naar Londen op 31 januari 2015. Verzoeker is in bezit van een "Travel Document" door het Verenigd Koninkrijk afgeleverd op 31 augustus 2010 en geldig tot 30 augustus 2020 door het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker diende op 30 januari 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in gericht tegen de beslissing van 20 januari 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De repatriëring die voorzien was op 31 januari 2015 werd geannuleerd wegens problemen met identiteitsdocumenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beval bij arrest nr. 137 829 van 2 februari 2015 de schorsing van de beslissing van 20 januari 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De Raad oordeelde dat er zich in het administratief dossier aanwijzingen bevinden die duiden op een mogelijk gezinsleven van verzoeker en dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met die aanwijzingen.

Bij beschikking van 2 februari 2015 bevond de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen het verzoek tot voorlopige invrijheidstelling ongegrond.

Op 5 februari 2015 verzocht de verwerende partij om voortzetting van de procedure.

Op 18 februari 2015 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de beslissingen van 20 januari 2015.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 29 juni 2015, bij arrest nr. 148 743, de beslissing van 20 januari 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De Raad oordeelde dat er zich aanwijzingen bevinden in het administratief dossier die duiden op het bestaan van een gezinsleven. Bij arrest nr. 148 744 werd de bijlage 13sexies eveneens vernietigd.

Verzoeker werd op 10 december 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete wegens diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels, valsheid in geschriften, diefstal, heling en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

Op 14 december 2015 diende hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met B.G.

Op 13 mei 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2015 werd ingediend door:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Kosovo
Geboortedatum: (...)1982
Geboorteplaats: Joegoslavië
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9032 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten op 10.12.2015 voor de correctionele rechtbank te Leuven: diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels; valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid; diefstal; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdrijf of wanbedrijf; onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Hiervoor werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geld boete van 250 EUR (x 6 = 1500 EUR (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. Uit het administratieve dossier blijkt dat dat betrokkene niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, deze heeft bijgevolg kracht van gewijsde gekregen.

Het gaat met andere woorden om een zeer recente veroordeling en dit voor verschillende feiten. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. De betrokkene maakt deel uit van een vereniging van misdadigers. Ondanks het feit dat hij beweert dat hij ten tijde van het plegen van voornoemde feiten reeds een gezin vormde met de referentiepersoon, heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen van de referentiepersoon, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet bevorderlijk zou zijn voor het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betrokkene stelt bovendien geregeld het land te verlaten. Hieruit valt af te leiden dat er reeds sprake is van een grensoverschrijdende relatie. Hij toont niet aan dat het niet mogelijk is het gezinsleven verder te zetten in het Verenigd Koninkrijk, waar betrokkene verblijfsrecht geniet of elders.

Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen (van de referentiepersoon). Het weigeren van het verblijfsrecht hoeft immers een goed contact tussen het kind en betrokkene niet in de weg te staan. Betrokkene kan zijn gezinssituatie zo inrichten dat, voor zover ze verkiezen dat de referentiepersoon en haar kinderen verder in België verblijven, betrokkene en zijn partner afspraken maken om elkaar met enige regelmaat te zien. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de betrokkenen in staat stellen om tijdens de perioden van scheiding in nauw contact te blijven en de banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen uitgebouwd of beleefd worden. De kinderen van de referentiepersoon zijn nog jong

en kunnen zich zodoende aan een verschillende omgeving aanpassen. Ook blijft het mogelijk om vanuit bijvoorbeeld het Verenigd Koninkrijk waar de betrokkene verblijfsrecht geniet de bezoeken met hun vader van kinderen van de referentiepersoon door te laten gaan. Daarnaast kan uit het medisch attest dd. 15.01.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon zwanger is, met als vermoedelijke bevallingsdatum 03.09.2016, niet afgeleid worden dat de betrokkene de vader is. Noch uit dit attest, noch uit overige stukken van het administratieve dossier kan afgeleid worden dat dit een gemeenschappelijk kind betreft.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. De rechten uit artikel 8 EVRM zijn immers niet absoluut.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

3.1.2. Bij de toelichting bij diens eerste middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing van 13 mei 2016 enkel verwijst naar zijn correctionele veroordeling en er geen onderzoek gevoerd werd naar zijn huidig persoonlijk gedrag. De veroordeling zou dateren van een jaar geleden en sindsdien zou hij niet meer betrokken zijn geweest bij enig feit. Hij zou ondertussen zijn familieleven in België trachten te herstellen. Uit de beslissing zou niet blijken of zijn huidige gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Door de beslissing zou hij voor onbepaalde tijd gescheiden worden van zijn levenspartner en zijn kind dat in België geboren zal worden. Er zou niet afdoende gemotiveerd worden waarom er overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet geen rekening gehouden dient te worden met de duur van verblijf, zijn gezondheidstoestand, zijn sociale bindingen en zijn leeftijd.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet kan genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie, om redenen van openbare orde. Er wordt op een omstandige wijze uiteengezet waarom verweerder van oordeel is dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verder wordt op een omstandige wijze ingegaan op het gezinsleven van verzoeker en wordt aangegeven waarom verweerder van oordeel is dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing van 13 mei 2016 kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, welke immers als de wettelijke grondslag van de beschreden beslissing van 13 mei 2016 fungeert.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren:

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.1.7. Uit een lezing van de bestreden beslissing van 13 mei 2016 blijkt evenwel duidelijk dat, anders dan verzoeker voorhoudt, niet louter melding gemaakt werd van de correctionele veroordeling van 10 december 2015, doch dat er eveneens op werd gewezen dat het gaat om een recente veroordeling en dat deze gebaseerd is op verschillende gepleegde feiten en dat verzoeker deel uitmaakt van een vereniging van misdadigers. Daarnaast werd er ingegaan op de aard, ernst en recentheid van de feiten, op grond waarvan gemotiveerd werd dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt van het fundamenteel belang van de samenleving. De motivering van de bestreden beslissing luidt dienaangaande immers onder meer als volgt:

“(…) Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten op 10.12.2015 voor de correctionele rechtbank te Leuven: diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels; valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid; diefstal; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf; onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Hiervoor werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geld boete van 250 EUR (x 6 = 1500 EUR (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. Uit het

administratieve dossier blijkt dat dat betrokkene niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, deze heeft bijgevolg kracht van gewijsde gekregen (...)"

"(...) Het gaat met andere woorden om een zeer recente veroordeling en dit voor verschillende feiten. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden; Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. De betrokkene maakt deel uit van een vereniging van misdadigers. Ondanks het feit dat hij beweert dat hij ten tijde van het plegen van voornoemde feiten reeds een gezin vormde met de referentiepersoon, heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren; Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen van de referentiepersoon, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet bevorderlijk zou zijn voor het verwerven van een regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven (...)"

3.1.8. De Raad wijst er op dat het strafrechtelijk vonnis van de rechtbank van Leuven van 10 december 2015, waarnaar de gemachtigde verwijst, gevoegd zit in het administratief dossier. Een eenvoudige lezing van dit vonnis leert dat aan verzoeker verschillende soorten strafbare feiten, daarenboven gepleegd op verschillend plaatsen en tijdstippen, ten laste werden gelegd (pagina 103 van het betreffend strafvonnis van 10 december 2015) voor dewelke hij effectief strafrechtelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geld boete van 250 EUR (x 6 = 1500 EUR) (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en een bijzondere verbeurdverklaring (pagina 103 van het betreffend strafvonnis van 10 december 2015). Daar de veroordeling dateert van 10 december 2015 kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat deze veroordeling niet recent genoeg zou zijn. Het vonnis is nog niet eens één jaar oud en verzoeker kreeg daarenboven 30 maanden gevangenisstraf opgelegd voor de bewezen feiten. De Raad ziet dan ook geen reden om, op basis van verzoekers uiteenzetting bij diens eerste middel, de door hem gepleegde feiten te minimaliseren of te concluderen dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feiten te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.1.9. De Raad merkt op dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker *"een zeer recente veroordeling en dit voor verschillende feiten"* opliep. Het strafvonnis, dat gevoegd zit in het administratief dossier, bevestigt dit daar verzoeker veroordelingen opliep voor criminele feiten gepleegd over de duur van een lange periode én wegens verschillende soorten misdrijven. Daarenboven motiveert de gemachtigde tevens dat verzoeker veroordeeld werd wegens *"vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen"*. Gelet op al deze elementen is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, precies daar *"uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt."*

3.1.10. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat er rekening gehouden werd met verzoekers gezinssituatie en bindingen en verblijf in het Rijk daar er onder meer gewezen werd op de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM en het feit dat hij regelmatig het Rijk verlaat, wat overigens blijkt uit de stempels in zijn paspoort. Verzoeker toont geenszins aan op welk wijze zijn leeftijd of persoonlijke gezondheidstoestand de gemachtigde zouden verhinderen om de bestreden beslissing op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet te nemen.

3.1.11. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijk gedrag nu tevens gemotiveerd werd dat het hebben van een gezinsleven hem er niet van weerhield om strafbare feiten te plegen. Het lijvige strafvonnis bevindt zich in het administratief dossier.

3.1.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde de feiten onjuist heeft gekwalificeerd of beoordeeld. Uit de bespreking van het eerste middel supra is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse en bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

3.1.14. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), quod non in casu.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur werd niet aannemelijk gemaakt. Er is zodoende ook geen sprake van een zogenaamde 'manifeste beoordelingsfout'.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.2. Bij diens toelichting bij het tweede en laatste middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing van 13 mei 2016 enkel tot gevolg heeft dat zijn recht op gezinsleven geschonden wordt en de verwerende partij hier geen enkel voordeel bij heeft. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet proportioneel daar deze enkel tot gevolg heeft dat zijn recht op een privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn gezin woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de dergelijke beslissing.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.2.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.8. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.9. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat *“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en zijn kind, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel (...) Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting*

een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn gezin woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing”.

3.2.10. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, kan aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn partner B.G. Dit blijkt tevens uit de bewoordingen van de gemachtigde in de bestreden beslissing van 13 mei 2016.

3.2.11. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

3.2.12. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

3.2.13. De Raad merkt op dat de gemachtigde reeds uitvoerig in de motivering van de bestreden beslissing van 13 mei 2016 omtrent de in artikel 8 van het EVRM vervatte rechten heeft overwogen, met name als volgt:

“(…) Betrokkene stelt bovendien geregeld het land te verlaten. Hieruit valt af te leiden dat er reeds sprake is van een grensoverschrijdende relatie. Hij toont niet aan dat het niet mogelijk is het gezinsleven verder te zetten in het Verenigd Koninkrijk, waar betrokkene verblijfsrecht geniet of elders. Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen (van de referentiepersoon). Het weigeren van het verblijfsrecht hoeft immers een goed contact tussen het kind en betrokkene niet in de weg te staan. Betrokkene kan zijn gezinssituatie zo inrichten dat, voor zover ze verkiezen dat de referentiepersoon en haar kinderen verder in België verblijven, betrokkene en zijn partner afspraken maken om elkaar met enige regelmaat te zien. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de betrokkenen in staat stellen om tijdens de perioden van scheiding in

nauw contact te blijven en de banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen uitgebouwd of beleefd worden. De kinderen van de referentiepersoon zijn nog jong en kunnen zich zodoende aan een verschillende omgeving aanpassen. Ook blijft het mogelijk om vanuit bijvoorbeeld het Verenigd Koninkrijk waar de betrokkene verblijfsrecht geniet de bezoeken met hun vader van kinderen van de referentiepersoon door te laten gaan. Daarnaast kan uit het medisch attest dd. 15.01.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon zwanger is, met als vermoedelijke bevallingsdatum 03.09.2016, niet afgeleid worden dat de betrokkene de vader is. Noch uit dit attest, noch uit overige stukken van het administratieve dossier kan afgeleid worden dat dit een gemeenschappelijk kind betreft.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. De rechten uit artikel 8 EVRM zijn immers niet absoluut (...)

3.2.14. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat door de gemachtigde de schending van de openbare orde werd afgewogen tegen het feit dat verzoeker tijdens het plegen van de feiten reeds een gezinsleven vormde. De belangenafweging met betrekking tot artikel 8 van het EVRM blijkt wel degelijk uit het dossier en verzoeker laat na in zijn betoog om hierop in te gaan. Verzoeker voert evenmin hinderpalen aan dewelke hem zouden beletten zijn gezinsleven elders dan in het Rijk te belevan.

3.2.15. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie heeft. De artikelen 40 en verder van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat hem enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16). Bovendien houdt de bestreden beslissing van 13 mei 2016 geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806).

3.2.16. Verzoeker toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Verzoeker laat tevens na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de vigerende wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel ligt hier voor.

Het tweede en laatste middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU